

de bloeiende heide zweefden; zij liet ze vrij op hare handen neerkomen; nooit was zij gestoken geworden. Toen zij sterker en grooter werd, had zij meermalen met Kadet aan hare zijde, tegen de jongens gevochten ter bescherming van vogelnesten. De wilde konijntjes had ze bijzonder lief, er was een plekje in het bosch waar men eenige boomen had weggenomen, de zon speelde er lieflijk op een tapijt van wilde tijm. Daar kon zij urenlang neerliggen met het hoofd op Kadet rustend, die er op afgericht was het wild niet na te jagen. De konijntjes kwamen voorzichtig uit hun pijpen *) gekropen; zij stelden de lange ooren recht, draaiden het aardig kopken eens links, eens rechts en wanneer alles rustig was, waagden zij het vooruit te springen. Cilia lachtte stil om hunne witte staartjes die zij als pluimen op en neer zag wippen. Dan gingen ze met komieken ernst op hun achterste zitten om de teedere takjes tijm op te knabbelen. Kadet lag doodstil; maar zoo er bij uitzondering een ongewoon gerucht zich voor het bosch liet hooren dan knorde en blafte hij eens en dan was het een wijd en zijd uiteenstuiven der witte koddekens en . . . er was niemand meer te zien.

Waren de konijntjes weg, dan volgde zij aandachtig het om en weer vliegen van een groote mosbij, die gonzend naar haar nest kwam, en met haar geel en zwart gestreept fluweelen lijf over het groene mos kroop; of ze was begaan met de mieren, die onvermoeid sparrenaalden bijeen gaarden tot het in weinige dagen een groote hoop, dikwijls zoo hoog als een bijenkorf werd. Halfluid voerde zij dan gesprekken met die diertjes. Zij kende weinig woorden en vormde de zinnen als kleine kinderen doen.

Lichamelijk was Cilia, alhoewel tener, toch beter opgegroeid dan men bij hare geboorte verwachten kon. Toen zij 10 jaar oud was, had zij slechts de geestelijke ontwikkeling van een kind van zeven. Naarmate zij opgroeide werd zij schuwer. Men zag aldra dat er niets mee te beginnen was, en men haalde de schouders op zeggende: Het schaap is onnoozel! en men liet haar in 't wilde loopen en opgroeien, hetgeen overigens de gewone opvoeding was der bezem-binders-kinderen. Had zij honger, zij ging in de eene of andere hut een „rogge stuk” †) vragen; met den avond kreeg ze ergens een teiltje pap en om te slapen had zij op het zoldertje bij Sies Roovers den opgeschudde stroozak, waarop hare moeder nog geslapen had, en die nu door een onbestemd gevoel van kieschheid door vrouw Roovers op den zolder was gelegd.

Zoo bereikte zij haar zestiende jaar en enkele der bezembinders die wel eens in de kerk kwamen, zeiden dat zij op het groote lieve-vrouw-beeld geleek, dat op het altaar van een der zijbeuken stond.

— T'is toch zonde van dat kind, zeiden zij.

Om van de groep hutten naar het tamelijk ver afgelegen bosch te gaan is er een weg dwars door de heide; hij voert voorbij een waterput die de „bodemlooze put” genoemd wordt. Zijn omvang is niet groot, een hectare misschien, en met hooge biezen en braamstruiken begroeid. Op zeker punt

*) Holen.

†) Snede roggebrood met spek.